

NACIONALISME PROLETARI

En un article anterior publicat a la secció de Tribuna Lliure donàvem el nostre parer en allò que fa referència a la posició que, al nostre entendre, ha d'adoptar ESTAT CATALA en el proper Congrés que tindrà lloc el dia 21 i següents del corrent mes de maig. Allí, en el nostre comentari, exposàvem el que creïem nosaltres que havia d'ésser la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA. Deiem, creïem i creiem que la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA, en el proper Congrés, s'ha de definir d'una manera concreta i categòrica. O formant part del Partit anomenat Esquerra Republicana de Catalunya i llavors, per força, n'ha d'acceptar les reglamentacions que li imposi aquest Partit, o bé ha d'anar a la creació del Partit ESTAT CATALA amb un programa ampli, socialment i nacional parlant, amb un programa de realitzacions urgents, amb un programa que pugui implantar-se a les vint-i-quatre hores d'ésser al Poder, si el poble de Catalunya creu que ha d'ésser el nostre Partit el que porti la direcció dels destins històric i sagrats de la Catalunya immortal...

★

Hem vist, amb sorpresa i ensem amb alegria, que volguts companys nostres ens han fet remarcar diferents qüestions al voltant del nostre article anterior. Ens han fet veure que potser millor que anar a la creació d'un nou Partit de classe o que pugui considerar-se de classe, convé a Catalunya i a ESTAT CATALA, fusionar-se amb els altres partits d'aquest sentit que existeixen a la nostra Pàtria.

Això, aquesta argumentació, ens l'han repetit una infinitat de militants i d'amics. Han estat innombrables els que ens han dit que donat el fet que recentment s'ha iniciat a Catalunya una unió o fusió —moltes vegades el nom no fa la cosa— d'una bona part de les forces anomenades marxistes, potser seria ara l'hora propícia per tal de de desencadenar i impulsar un fort moviment de masses proletàries les quals, convenientment controlades i portades pels viarans pels quals tots lluitem, donarien a Catalunya, i de retruc a la Península Ibèrica, un sentit nacional i social que mai no han tingut.

Aquesta visió, visió meravellosa, nosaltres també l'hem tinguda moltes vegades. Infinitat de moments hem estat pensant en el convenient que seria a Catalunya la creació d'un ampli moviment de classe obrera que abraçés des dels militants de la nostra organització fins als companys del Partit Comunista de Catalunya. Creïem nosaltres, i creïem encara avui, que el més gran servei que tots podríem prestar a Catalunya, seria fer la unió de tots els treballadors, fer la unió de tots els nacionalistes —perquè els

treballadors, malgrat tot, en el fons també són nacionalistes— i crear, d'aquesta manera, un Partit gran, potent, invencible, que en un dia no molt llunyà pogués dur a Catalunya moments de realitzacions magnífiques, moments de creació insuperable, moments esplèndids envers un pervindre millor...

★

Però, també diem nosaltres: això és millor fer-ho en aquest Congrés on, vulgues o no, encara som UNICAMENT Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA o és millor que d'ell, del Congrés que celebrarem dins d'uns dies en surti, per ara, un partit que sota la ideologia d'ESTAT CATALA, possibiliti el que dins d'una temporada, curta o llarga, —això ho decidiran les circumstàncies polítiques— es pugui anar, en nom llavors d'ESTAT CATALA a la fusió amb els Partits de classe que sigui, amb els partits que, avui dia ja, han iniciat un moviment d'unió que pot donar moltes esperances i dies de glòria a Catalunya. Nosaltres, tal com diem, pensem que és molt millor esperar un temps. Es millor esperar a què s'hagi celebrat el Congrés d'Esquerra Republicana de Catalunya, és millor esperar que s'hagin arreglat i DEPURAT totes les responsabilitats que hi pugui haver pels fets del 6 d'octubre i posteriors, que s'hagin delimitat ben bé els camps i les actituds de tots i cadascun dels Partits que avui dia existeixen a Catalunya.

Llavors, sabent ja qui són, sabent-ho amb tota mena de detalls, sense haver d'estar amb l'incertitud de veure que quatre grimpadors estan a punt d'apoderar-se de la direcció, o que ja la tenen, sense haver de pensar si VERITABLEMENT SON NACIONALISTES O BE SOLAMENT S'HO DIUEN PER TACTICA, llavors, jugant a cartes vistes i sense que ningú pugui ésser cridat a engany, es podrà anar, s'haurà d'anar —creïem nosaltres— a la fusió, a la unió, del nostre Partit, d'ESTAT CATALA amb els demés partits, amb les demés forces que avui dia malden per la llibertat de Catalunya i la del proletariat.

No fer-ho així, adoptar una posició, que en aquests moments creïem nosaltres que podria ésser bon xic confusionària, és anar a crear un estat d'opinió incert, és anar a fusionar-se amb gent i amb organitzacions que sempre han combatut ESTAT CATALA i la seva gent a sang i foc únicament pel fet de què la nostra organització els deixava sense militants als seus rengles, pel fet que la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA anava a formar uns milícies fortes i potents per a disciplinar-les i posar-les a la disposició de Catalunya i, també, del proletariat.

PERE MORA

PER CATALUNYA

ENCARA HI SOM A TEMPS!

En el nostre número de la setmana passada, anunciàvem des d'aquestes planes, una campanya encaminada a una rectificació de procediments.

Deiem que no volíem assenyalar els culpables, convençuts que aquests, donant-se per alludits, imprimarien una virada radical en llur actitud.

La profusió de gravats del nostre setmanari, temíem que fos la causa d'haver passat per alt, a qui anaven adreçats, els nostres advertiments.

Fent-nos-en càrrec, avui, que encara hi som a temps, insistim, però perfilant més, vorejant ja la llaga viva del mal.

En referir-nos als desitjos del poble demanant que els homes que regeixen les institucions del Govern resolguessin els assumptes, ens volíem referir als Concellers del Govern de la Generalitat. Pensàvem haver estat compresos, però es veu que no havia estat així.

Caldrà precisar més encara? Tant de bo que no.

Quan deiem «atribuint-nos la representació de tots els militants del Partit» no exageràvem pas. Vegeu-ne els exemples:

L'endemà de les eleccions de compromissaris, els nostres diaris afectes, s'esforçaven a fer veure que els que havíem votat, ho havíem fet, no a uns noms, sinó a l'obra dels nostres governs.

No ens enganyem. Tots sabem quants fórem els que votàrem, per disciplina, i no pas per estar d'acord amb aquesta obra.

INSISTIREM. PER CATALUNYA!

LES CAMPANYES DEL NOSTRE SETMANARI

HOM COMENÇA A FER-NE CAS

No hem pas d'amargar-vos, lectors i amics, la immensa satisfacció que ens produeix el poder, des d'aquestes columnes, donar-vos compte del resultat positiu d'unes campanyes tot just iniciades.

Comfiàvem ésser escoltats; ara bé, no ens pensàvem ésser-ho tan depressa. Ho diem sincerament.

Algú s'havia apropiat a nosaltres dient-nos que potser ho fèiem massa fort. Els mateixos, avui ens feliciten pel nostre èxit i ens empenyen a continuar amb el mateix to.

El dia 30 d'abril i en el n.º 11 del nostre setmanari, denunciàvem a l'opinió pública el cas del «compromissari» Josep Manzaneres Baró. Aquell escrit portà gran rebombori en el si del Partit que havia «relliscat» posant-lo en candidatura. Degut a la nostra denuncia, (ho sabem de cert) l'E. R. de C. ha expulsat l'esmentat militant i una comissió nomenada per aclarir aquest fet, continua les seves gestions per averiguar qui fou el qui patrocinà aquell nom.

En el n.º 13 del dia 8 de maig, també des d'ARA!! publicàvem un article titulat «Grimpadors buròcrates». A hores d'ara ja se'ns ha donat la raó en dos extrems dels tres que contenia: la nostra denúncia. O sigui: que s'ha suspès un concurs «fallat» on els afavorits eren parents i amics del Conseller i Secretari i s'ha revocat un decret on s'afavoria un tal senyor Josep M.º Lacàrcel Fernàndez, la història política del qual relluïem amb tota mena de detalls.

Ara bé, resta pendent un altre extrem; el que es refereix al Sr. Cañadas, Secretari polític del Conseller de Treball. Sembla que tractant-se d'un peix gros, es medita molt, abans de prendre una determinació. Comfiem, no obstant, de sortir-ne airosos i que

per bé del Partit i com advertiment d'altres casos que tenim en cartera, es fallarà d'acord amb el que és de justícia.

El Conseller de Treball, ciutadà Barrera, té la paraula; nosaltres tenim les proves i sabem que també les té la Comissió de Responsabilitats de l'Esquerra.

ACLARIMENTS

Hem rebut, i amb molt gust la publiquem, la següent lletra dels ciutadans als quals ens referíem en el nostre número de la setmana passada i que, tot i confirmant les nostres denúncies, ens fan avinent una errada que de bon grat rectifiquem.

Sr. Director d'ARA!!

Ciutadà: En la nostra qualitat de signants de la nota que fou tramesa a l'Honorable President de la Generalitat i a la qual fa referència l'article titulat «Grimpadors buròcrates», ens cal fer-vos notar que, sens dubte, per error d'informació, en donar compte dels noms dels funcionaris ascendits per mèrits, han estat omesos els Srs. Simó Llauneta i Ramón Sabrià, essent en canvi substituïts pels Senyors Gayats, al qual ningú no coneix i Sebastià Clara, signant precisament, de la nota a la qual hem fet referència, i per la qual eren denunciats aquells ascensos il·legals.

Us saludem atentament pregant-vos volgueu ordenar la deguda rectificació en el sentit que queda exposat.

(Segueixen les firmes)

També del ciutadà Sebastià Clara, rebem una rectificació en el mateix sentit, però que per manca d'espai no publiquem.

ENCARA HI CABEN ARRIBISTES

Ens suggereix aquesta pregunta el següent retall de «La Humanitat»:

«Entre les persones que acompanyaven l'Honorable President de la Generalitat, en la seva visita a Figueres, figurava el diputat senyor Xirau-Palau».

Es cert, senyor Xirau-Palau?

Que no recordeu que també era pel maig de 1934, amb motiu de les Fires de Figueres, que vàreu negar-vos a anar a rebre el ja llavors President Companys i vàreu romandre, tot sol, assegut en una cadira de la Rambla de Figueres, mentre el poble aclamava l'illustre hoste?

Que un franc i noble figuerenc us repriminà la vostra conducta i vàreu contestar que amb persones indesitjables vos no hi volíeu tenir tractes?

A qui heu fet lliurament d'aquella bandera d'honradesa del P. N. R. E. que vos prometíeu mantenir ben alta, encara que us quedéssiu sol?

Que voleu dir que avui, amb la inclusió dels Manzaneres a les candidatures de l'Esquerra, ha millorat gens aquest Partit?

Que ja sabeu qui és el padrí polític dels Graus Jassans i Manzaneres?

Que voleu dir que són uns altres els diputats al Parlament Català que el dia de la històrica sessió de la Llei de Contractes de Conreu vos vàreu qualificar d'una forma repugnat, anant-vos-en a donar conversa a l'únic diputat de la Lliga que assistia a aquella sessió i que el poble al carrer havia qualificat tant durament?

Vós sou empordanés? Vós el que teniu al cor, teniu als llavis?

Torneu-vos-en solitari a l'alta mar amb el vostre «Yacht» com ja féreu en altra ocasió amb motiu d'una campanya electoral «per no predicar el que no sentíeu» i capbusseu-vos en les aigües del nostre mar fins a saber nedar millor.

Deixeu-nos tranquils i recolzeu-vos novament amb el conseller-gestor que signà el vostre ascens de Cap de Negociat o amb el que anteriorment us havia facilitat l'ingrés a la Casa de Caritat.

Comenteu a les tertúlies de l'Ateneu el vostre cas. Allí en parlarem.

EL «BUTLLETI OFICIAL DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA» del passat dimarts dia 5, publicava un Decret de la Conselleria de Justícia i Dret que regia el senyor Lluhi i Vallescà, en el qual s'anomenava Jutge del Jutjat n.º 6, encarregat de les diligències per l'assassinat dels germans Badia, «al ferm catalanista» i militant de les organitzacions monàrquico - feixistes, senyor Màrquez Caballero.

Tres dies després d'aquest nomenament, «era declarat conclús el sumari per la mort de Miquel i Josep Badia.» Vol dir aquesta «casualitat» alguna cosa, senyor Lluhi? Es que ha de quedar impune el crim comès?